

CHARTY ORIENTALNE

Wspólną cechą chartów orientalnych jest niewątpliwie charakterystyczna sylwetka. Prosta linia grzbietu, zwarta budowa tułowia i wiszące ucho są typowe dla psów pochodzących z Bliskiego Wschodu i Afryki.

Chart arabski sloughi zwany również chartem arabskim z Magrebu, wywodzący swój rodowód z Krajów Bliskiego Wschodu zamieszkuje obecnie tereny północnej Afryki a najczęściej można go spotkać w Maroku, także FCI zatwierdzając wzorzec uznała Maroko jako kraj macierzysty tej rasy.

W Europie po raz pierwszy we Francji, pojawiły się sloughi po 1830 roku w okresie kiedy to Francuzi zdobyli Algier. Rasa ta jednak nie zyskała na popularności. Dopiero znany holenderski malarz August de Grass w 1898 roku przywiózł z Algierii 2 suki i psa a w dwa lata później z Tunisu i Tunezji przybyły następne dwa psy. Tak więc ta mała grupa hodowlana, stała się początkiem znanej holenderskiej hodowli charta arabskiego sloughi. Już w 1902 roku pierwsze charty zostały wpisane do ksiąg hodowlanych w Holandii, w 1912 r. w Niemczech i w 1934 roku we Francji.

Biorąc pod uwagę ogromne terytoria Afryki, na których żyją charty arabskie sloughi, trudno mówić o jednolitym typie tej rasy. Istnieją bowiem znaczne różnice pomiędzy silnym sloughi z terenów górzystych a szlachetnym i szybkim sloughi z pustyni. Egzemplarze pojawiające się sporadycznie w Europie przed laty były więc w różnym typie, w zależności od obszarów Afryki, z których zostały sprowadzone. Wzorzec zatwierdzony w 1973 roku (188-c), ustalił wprawdzie warunki jakim powinien odpowiadać typowy sloughi, w praktyce jednak okazał się zbyt tolerancyjnym i dopiero nowa wersja wzorca zatwierdzona 1.I.1981 r. (188-d) dokładniej określa tę rasę oraz żenie zaznacza jej wady i podkreśla cechy dyskwalifikujące.

...Dokładne sprecyzowanie wielu wskazań w nowym wzorcu, ma na celu ściśle rozgraniczenie charta arabskiego sloughi (Magreb) od charta afrykańskiego azawakh oraz od krótkowłosego saluki, który również pojawia się na ringach.

Usposobienie charta arabskiego, pełne godności i wierności oraz jego cechy obronne, sprawiły, że rasa ta znajduje coraz więcej zwolenników.

SALUKI

Od stuleci rasa ta znana jest pod wieloma nazwami: Gazellenhound, perski chart, turecki chart. Kolebką tej rasy jest Azja. Saluki spotykano od zachodnich granic Indii, aż po rejon Morza Śródziemnego. Najczęściej jednak występował na obszarach: Arabii, Palestyny, Syrii i Persji. Podobnie jak i sloughi, w zależności od położenia geograficznego, wytworzyły się różne typy charta saluki, stąd też jego różne określenia perski, turecki. Pies ten w swojej ojczyźnie był używany do polowań na gazy, antylopy, zające i szakale, co tłumaczy to również jego określenie pies na gazy. Rasa ta w postaci niezmienionej przetrwała tysiące lat, ciesząc się pełnym szacunkiem u Arabów podobnie jak sloughi.

Saluki od poprzednio omawianych chartów różnią się: umaszczeniem, szatą, kształtem ucha i kątowaniem kończyn. Rasa ta również jest jedyną z orientalnych u której umaszczenie jest dowolne, wielobarwne o różnym rozmieszczeniu plam. Ta różnorodność umaszczenia oraz rodzaj szaty sprawiły, że pies ten oprócz wrodzonej elegancji jest niezwykle dekoracyjnym. Aby saluki w pełni ocenić trzeba go zobaczyć w ruchu na otwartej przestrzeni, odznacza się on bowiem charakterystycznym płynnym galopem. Jest to pies o wrażliwej psychice, wierny, ulegający nastrojom i jak większość chartów nie poddający się tresurze.

Odznacza się dużą szybkością i wytrzymałością w pogoni. Wzorzec saluki jest dość oględny, nie wykazujący wad, które prowadzą do eliminacji z hodowli i dyskwalifikacji na ringu. Angielscy kynolodzy często nie czynili specjalnej różnicy pomiędzy sloughi a saluki, twierdząc, że są to rasy

pokrewne, tym bardziej, że spotyka się krótkowłosą odmianę saluki. Analiza jednak szkieletów saluki i sloughi wykazuje wyraźne różnice w budowie anatomicznej, na co należy zwrócić uwagę przy sędziowaniu. Zasadnicza różnica to wyraźne kątownie tylnych kończyn saluki i wyraźniejsze kątownie łopatki i kości ramieniowej sprawiają, że saluki robi wrażenie psa bardzo stabilnie stojącego na kończynach. Istnieją również różnice w budowie czaszki.

Rasa ta ma dużą tolerancję wzrostu od 58 cm do 71 cm u psów, co czyni 12 cm i stanowi dużą rozpiętość, u suk ogólnikowe określenie proporcjonalnie mniejsze praktycznie nie wytycza granic wzrostu.

autor: Teresa Sokolnicka (Sędzia Międzynarodowy Grupa X)